

Nr. 34.

Søndag den 25. Maj.

1890.

Hjndom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.

(Fortfat.)

Da Emanuel nu gik hen imod ham og gav ham Haanden, begyndte han at mumle Undskyldninger for sit Udseende og tørrede Næven af paa sit Bukselaar, før han rakte ham den.

„Kap'lanan maa undskyldde . . . jeg er kanske ikke saadan helt anstændig . . . jeg mener . . .“

„Bryd Dem ikke om det, Anders Jørgen. Man skal ligne sit Arbejde,“ afbrød Emanuel med et af de mange gængse Mundsprag, han havde opfanget af Bondens Tale og samvittighedsfuldt ihukommet for ved passende Lejlighed at kunne anvende dem igen. „Jeg synes, jeg en Gang skulde se indenfor til Dem og høre, hvorledes det stod til. Deres Datter er jo kommet sig rigtig godt, ser jeg. Og De selv, Anders Jørgen. Hvorledes befinder De Dem?“

„Jo, ellers Tak. Vil Kap'lanan ikke være saa god at gaa ind i Stuen . . . Vor Mo'er er vist inde.“

„Nej, jeg kommer just derfra. Der er ganske tomt.“

„Ja, saa . . . Hun er saa henne hos en Barfjeldvinde her ved Siden af. Men om Kap'lanan vil være saa god at gaa ind, saa kommer hun straks. Og saa maa Kap'lanan undskyldde mig lidt . . . jeg skulde jo have ventet mig . . . Men Kvæget maa jo passes, selv om det er Hellig-

dag. Der er ikke noget at gøre ved den Ting.“

„Deri har De Ret. Jeg beider Dem derfor ogsaa om ikke at lade Dem forstyrre, men fortsætte med deres Arbejde. Derjom De ikke har noget derimod, vilde jeg endog bede Dem, om jeg maa gøre Følgeskab. Det kunde mere mig at se Deres Kreaturer. Jeg har hørt, De skal have en saa udmærket Besætning.“

Anders Jørgensen skævede mistænksomt op til Kapellanen.

„Vil Pastoren — —?“

„Ja, jeg har altid holdt meget af Dyr,“ vedblev Emanuel paa den noget foredragsagtige Maade, han allerede havde lagt sig til, naar han talte med sine Sognebørn. „Jeg har altid følt, at et nøje Samliv med tjenende Husdyr maa kunne være til megen Glæde — og meget belærende ogsaa. Det staar jo ogsaa i Bibelen —“

„Ja vist —“ Anders Jørgensen vidste aabenbart endnu ikke ret, hvad han skulde tænke. Hans smaa graa Øjne hang raadvildt paa Kapellanen. — „Ja, derjom Kapellanen virkelig bryder sig om det, saa —“

De kom først ind i Hestestalden. Der stod to smukke røde Heste og et lobdent Sommerfjel, der alle gav sig til at rasle med Grimefasterne, idet de hørte Lyden af Anders Jørgensens Træsko. Han gav sig — lidt forlegent — til at fortælle Emanuel om Dyrernes Alder og Stamtæ, om deres Karakter og Opdragelse, aldeles som om det kunde være hans Børn, Talen drejede sig om. Føllet kaldte han ligesom „Barnet der“, og hver især klappede han faderligt over Rydset, mens han med øjenhulig Stoltshed præsenterede dem.

Emanuel morede sig over dette Kærlighedsforhold mellem denne gamle Bonde og hans Dyr. Og i sit stille Sind tænkte han: Her er det nok, man skal lede, om man vil finde disse Mennekers Tanker.

Da de kom ind i Rostalden, blev Anders Jørgensen endnu

Et Stillsidspar